

Arrest

nr. 89 987 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad X, Oekraïne. U woonde er samen met uw echtgenote, V. P. (...) (OV X).

Eind 2004 ging u aan de slag bij de veiligheidsdienst SZRU (SVRU), de buitenlandse inlichtingendienst. Sinds februari 2008 werkte u aan een internationale operatie ter bestrijding van mensenhandel

en prostitutie. U kreeg deze opdracht van luitenant-generaal O. K. (...), hoofd van het departement ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad. Uw taak bestond er in om undercover te gaan en bezwarend materiaal te verzamelen tegen de verdachten, waaronder de directeur van een modellenbureau en een eigenaar van enkele sauna's waar meisjes van het modellenbureau zich moesten prostitueren. Eind december 2008 bracht de directeur van het modellenbureau u in contact met de eigenaar van de sauna's. Die laatste stond onder bescherming van een lid van de stadsraad. In februari 2009 volgden er nog twee ontmoetingen. Het uiteindelijke doel was om hen te overhalen meisjes te voorzien voor enkele undercoveragenten van de SZRU die zich zouden voordoen als Israëlsche zakenmannen. Op 8 maart 2009 werden er in het kader van het onderzoek tientallen mensen gearresteerd in Israël. Op 30 maart 2009 werd de eigenaar van de sauna's gearresteerd in Oekraïne. Het werk van de onderzoeksgroep ging echter door. U kreeg de opdracht om het eerder vermelde raadslid te volgen.

Op 29 juni 2009 werd u een eerste keer aangevallen op straat. U sprak uw overste hierover aan maar volgens hem was er geen gevaar en waren uw belagers hooligans. U ging niet naar de politie. Op 6 september 2009 werd u opnieuw aangevallen, ditmaal in het bijzijn van uw echtgenote. Uw belagers dreigden ermee om u nog meer te schaden als u niet zou ophouden met het onderzoek. De ochtend nadien ging u voor verzorging naar een polikliniek. U kreeg daarna nog tien dagen ambulante behandeling. Op 9 oktober 2009 was u in het kader van uw werk opnieuw het raadslid aan het volgen. Een gesprek tussen hem en een procureur in een restaurant werd door SZRU afgeluisterd en opgenomen. Het was uw taak om deze opname aan uw overste, Y. S. (...), te overhandigen. Van uw overste vernam u die avond dat K. (...) ontslagen werd. Later die dag vernam u van de coördinator van de operatie dat uw overste aangevallen werd en in het ziekenhuis werd opgenomen. De opnames waren verdwenen. Hij vroeg u om contact op te nemen met K. (...). U ontmoette hem diezelfde dag nog in de buurt van Kiev. K. (...) vertelde u dat u niet langer op de bescherming van de dienst kon rekenen omdat uw contract niet verlengd werd. U was volgens hem op uzelf aangewezen. U dook die avond nog onder samen met uw echtgenote. Na enkele weken in verschillende hotels te hebben verbleven, doken jullie onder op een vissersboot. Vandaar bereidde u uw vertrek uit Oekraïne voor.

Op 14 februari 2010 vertrokken jullie uit Oekraïne. Jullie reisden legaal via Praag en Parijs naar België, waar jullie op 18 februari 2010 aankwamen. U verbleef eerst een tijd in La Louvière, waar ook uw broer, D. P. (...) (O.V. 5.003.998), woont. Via hem vernam u op 2 september 2010 dat uw poging om alsnog uw contract te laten verlengen mislukt was. Als officiële reden werd opgegeven dat de nieuwe regering niet in u geïnteresseerd was. Officieus zou men u de schuld hebben gegeven van het falen van het onderzoek. Een aantal mensen waren immers niet opgepakt of achteraf vrijgelaten. Daarop besloot u alsnog asiel aan te vragen in België, hetgeen u deed op 3 september 2010.

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u voor uw leven vreesde nadat er informatie was uitgelekt over uw deelname aan een geheime operatie van de SZRU. U werd zelf tot twee keer toe aangevallen en uw overste, aan wie u gevoelige informatie had overhandigd, werd zo ernstig geslagen dat hij aan zijn verwondingen overleed. De speciale operatie was gericht tegen enkele machtige mensen, onder wie een eigenaar van enkele sauna's, het lid van de stadsraad dat hem bescherming bood en de procureur van Nikolayev. Zij zouden het ook zijn geweest die u geviseerd hebben. (CGVS d.d.20/12/2011, p.11; vragenlijst CGVS, p.2)

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u ingeroepen problemen vloeien immers voort uit uw deelname aan een speciale operatie tegen mensenhandel en prostitutie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas op 3 september 2010 een asielaanvraag indiende, en dit terwijl u reeds op 14 februari 2010 Oekraïne hebt verlaten en vier dagen later in België bent gearriveerd. Het Schengenvisum waarmee u naar België reisde verviel reeds op 1 maart 2010. Dit betekent dat u iets minder dan zeven maanden hebt gewacht alvorens de Belgische autoriteiten om

internationale bescherming te verzoeken, waarvan iets meer dan zes maanden in illegaal verblijf. U verklaarde ook dat u bij uw vertrek uit Oekraïne niet van plan was geweest om asiel aan te vragen. Deze vaststellingen vallen niet te verzoenen met een gegronde vrees voor het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Immers, van een persoon die werkelijk een dergelijke vrees heeft, mag verwacht worden dat hij deze zo snel mogelijk kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten van het land waarin hij zich bevindt ten einde internationale bescherming te bekomen. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde vrees. Ter verklaring van deze laattijdige asielaanvraag stelde u dat u pas op 2 september 2010, de dag voor uw asielaanvraag, vernam dat uw poging om uw contract te laten verlengen mislukt was. U zou tot dan gehoopt hebben om een verlenging van uw contract te bekomen en zo te kunnen genieten van de bescherming van de SZRU. (CGVS, p.9, 10) Dit kan echter niet aanvaard worden als verklaring. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u al op 9 oktober 2009 van O. K. (...), nota bene het hoofd van het departement ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad van de SZRU vernam dat de verlenging van uw contract geweigerd was. (CGVS, p.18); en dat uw lopende contract eindigde op 1 januari 2010 (vragenlijst CGVS, p.2; CGVS, p.6). Daarenboven verklaarde u de laatste drie maanden in Oekraïne te zijn ondergedoken en verliet u zelfs het land, waaruit kan worden afgeleid dat u uw situatie daar als uitermate precair beschouwde. Bovendien verbleef u lange tijd illegaal in België, wat het risico inhield dat u zou worden uitgewezen naar uw land van herkomst. Er dient dan ook te worden besloten dat uw situatie hoogst onzeker was, zodat het niet aannemelijk te noemen is dat u pas op 2 september 2010 zou hebben beslist dat u internationale bescherming nodig had en voordien nooit zou hebben overwogen om asiel aan te vragen (CGVS, p.9).

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst, alsook uw pogingen om bescherming te zoeken, niet geloofwaardig zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u rekende op bescherming van de SZRU. Zo verklaarde u dat u niet naar de politie ging toen u voor het eerst werd aangevallen, omdat zij volgens u geen bescherming moesten bieden, maar wel uw eigen dienst. (CGVS, p.16) Daarnaast dient uit uw verklaringen over wat O. K. (...) tegen u zei op 9 oktober 2009 (CGVS, p.18), afgeleid te worden dat u wel op de verdediging van uw dienst kon rekenen zolang u onder contract stond. Dit laatste blijkt ook uit uw verklaring dat u niet op bescherming kon rekenen indien uw contract niet verlengd werd. (CGVS, p.19) Uit uw verklaringen dient opgemaakt te worden dat u zou hebben nagelaten om een cruciale stap te ondernemen met het oog op het bekomen van bescherming door de SZRU. U verklaarde dat u undercover werkte onder uw eigen identiteit – iets wat op zich al weinig aannemelijk lijkt. U stelde dat dit inderdaad risico's inhield maar dat uw dienst u in geval van problemen documenten zou geven onder een andere identiteit (i.e. een andere identiteit zou voorzien). (CGVS, p.11) Echter, u verklaarde dat u nadat uw problemen begonnen zelfs niet meer hebt gevraagd om een nieuwe identiteit omdat u op voorhand zou hebben geweten dat dit geweigerd zou worden. Het gesprek met K. (...) op 9 oktober 2009 zou voor u duidelijk genoeg geweest zijn. (CGVS, p.19) Het is echter geenszins aannemelijk te noemen dat u dit zelfs niet gevraagd zou hebben indien u werkelijk ernstige problemen – problemen die ernstig genoeg waren om onder te duiken en het land te verlaten - zou hebben gekend. Van een persoon in uw situatie mag verwacht worden dat u dit minstens zou proberen. U verwees hierbij naar het feit dat uw contract niet verlengd zou worden. (CGVS, p.19) Echter, op het moment dat u onderdook was uw contract nog steeds lopende. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat K. (...) u vertelde op 9 oktober dat hij u niet meer kon helpen. U kon geen antwoord bieden op de vraag waarom uw dienst u aan uw lot zou overlaten terwijl u nog wel onder contract stond. (CGVS, p.19) U verklaarde bovendien over het gesprek met K. (...) op 9 oktober dat u tijdens dit gesprek niet had gevraagd naar de reden waarom hij u geen bescherming meer zou kunnen bieden. (CGVS, p.19) Dat u enerzijds zou nalaten om dit te vragen, en anderzijds zou nalaten om überhaupt te vragen of u een nieuwe identiteit kon vragen, is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk problemen kende. Er dient verder vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de vermeende niet-verlenging van uw contract geenszins aannemelijk zijn. Gevraagd naar de reden waarom uw contract in de eerste plaats niet verlengd was, moest u het antwoord schuldig blijven. Bovendien zou u ook niet aan O. K. (...) gevraagd hebben waarom uw contract niet verlengd werd toen hij u dit meldde op 9 oktober 2009. Gevraagd of u zich toen hierover bij andere mensen hebt geïnformeerd, verwees u enkel opnieuw naar de woorden van K. (...). U verklaarde dat u het recht niet had hem te vragen naar de redenen van de niet-verlenging. (CGVS, p.19) Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Gelet op het feit dat u zich in een gevaarlijke situatie bevond op het moment dat u hem laatst sprak, en hij u vertelde dat u op uzelf was aangewezen, mag verwacht worden dat u minstens zou proberen om enige verduidelijking te vragen. De voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u geen poging zou hebben ondernomen om een beroep te doen op de gebruikelijke bescherming die als agent van de SZRU zou kunnen krijgen (nieuwe identiteit) en dat u zelfs niet meer informatie zou hebben gevraagd over de

oorzaak van uw problemen, namelijk de reden van het niet-verlengen van uw contract en het ophouden van de bescherming.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat K. (...) eind januari 2010 nog steeds aan het hoofd stond van het departement ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad van de SZRU. Dit is hoogst opmerkelijk, gezien u verklaarde dat u op 9 oktober 2009 vernomen zou hebben dat O. K. (...) ontslagen zou worden. Uit de informatie blijkt echter dat deze persoon geruimte tijd later nog steeds in functie is als hoofd van deze dienst. Bovendien kon u zelf geen antwoord bieden op de vraag waarom K. (...) plots ontslagen zou zijn. (CGVS, p.19) U verwees wel naar de verkiezingen in Oekraïne waarbij een andere president aan de macht kwam, waardoor ook de leiding van de SZRU zou veranderen. (CGVS, p.19) Naast het feit dat dit louter een vermoeden is van uwentwege, valt dit evenmin te rijmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de presidentsverkiezingen in Oekraïne pas plaatsvonden in januari en februari 2010, en dat oppositieleider Viktor Yanukovich zittend president Viktor Yushchenko officieel opvolgde op 25 februari 2010. Er was evenmin een regeringswissel in die periode. De regering van Yulia Timoshenko was aan de macht van 2007 tot maart 2010. Dat u niet beter op de hoogte zou zijn van het vermeende ontslag van K. (...), van het hoofd van het departement waarvoor u werkte en de persoon die u uw opdracht in 2008 had gegeven, is eveneens weinig aannemelijk te noemen, te meer daar hij één van de personen was bij wie u bescherming zou hebben kunnen bekomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het de internationale en binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote en jullie geboorteaktes bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en reisweg die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw militair boekje bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit en legerdienst; uw zeemanspaspoort bevat eveneens gegevens betreffende uw identiteit en werk als zeeman. Geen van deze zaken wordt betwist. Geen enkel van deze documenten toont echter uw werk voor de SZRU aan, noch de problemen die u gekend zou hebben. (CGVS, p.8) Uw Belgisch arbeidscontract en het attest van de scholing die uw echtgenote in België volgt, bevatten evenmin gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Het medisch attest op uw naam toont aan dat u van 7 tot 14 september 2009 een behandeling kreeg in het ziekenhuis nadat u een hersenschudding en een hematoom had opgelopen. De precieze omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep, worden echter niet vermeld in het attest, zodat het de door u verklaarde problemen niet objectief kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Nikolayev, Oekraïne. U woonde er samen met uw echtgenoot, V. P. (...) (OV 6.681.007). Eind 2004 ging uw man aan de slag bij de veiligheidsdienst SZRU, de buitenlandse inlichtingendienst. U was hier echter niet van op de hoogte. Voor zover u wist, was uw man een zeeman en werkte hij sinds februari 2008 voor D. M. (...), een afgevaardigde van de administratie van het district Bashtansky. Op 6 september 2009 was u samen met uw man van een restaurant op weg naar huis. Voor en achter jullie auto stopten twee wagens. Vier mannen stapten uit; ook uw man stapte uit. Hij werd door de mannen ernstig geslagen. Eén van de mannen bedreigde u en nam uw gsm af. Uiteindelijk vertrokken de mannen opnieuw. Uw man ging de volgende dag naar het ziekenhuis voor verzorging. Op 10 september vertrok u naar familie in Kiev, waar u een maand verbleef. Toen uw man u in Kiev kwam ophalen, vertelde hij u over zijn werk. Nadien doken u en uw man onder. Na enkele weken in

verschillende hotels doken jullie onder op een vissersboot. Van daar bereidden jullie jullie vertrek uit Oekraïne voor. Op 14 februari 2010 vertrokken jullie uit Oekraïne. Jullie reisden legaal via Praag en Parijs naar België, waar jullie op 18 februari 2010 aankwamen. U verbleef eerst een tijd in La Louvière, waar ook uw schoonbroer woont. Op 2 september 2010 vernam uw man dat zijn contract niet verlengd zou worden. Daarop besloten jullie om alsnog asiel aan te vragen in België, hetgeen u deed op 3 september 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d. 20/12/2011, p.4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De motivering betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt: (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

In de aanhef van het verzoekschrift wordt gesteld "Dat twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 12 juli 2012 (stuk 1)". Dat die beslissingen zich op dezelfde motivering baseren als de beslissingen van de commissaris-generaal. Dat dit verzoekschrift ook ingediend wordt tegen deze beslissingen".

Te dezen dient de Raad op te merken dat de betrokken beslissingen niet gevoegd worden bij het verzoekschrift. Zij bevinden zich ook niet in het administratief dossier derwijze dat de feitelijke grondslag van verzoekers' betoog "Dat die beslissingen zich op dezelfde motivering baseren als de beslissingen van de commissaris-generaal" niet kan worden nagegaan.

De Raad verklaart het beroep derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen "twee bevelen om het grondgebied te verlaten (die)werden genomen op 12 juli 2012".

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers beroepen zich in hun eerste en enig middel op "Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoekers betogen als volgt:

"Overwegende dat artikel 1er , A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert : « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RVV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat artikel 57/7bis stelt: "De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. »

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing kan worden onderverdeeld in drie onderdelen;

Eerste onderdeel: schending van de motivering en zorgvuldigheid verplichtingen ten aanzien van de aannemelijkheid van de aanvraag Tweede onderdeel : appreciatiefout : de verzoekers is hun land gevlucht uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn politieke overtuigingen of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, en kan de bescherming van dat land niet inroepen

Derde onderdeel : appreciatiefout : er bestaan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, wanneer de verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade

1. Eerste onderdeel : schending van de motivering en zorgvuldigheid verplichtingen ten aanzien van de aannemelijkheid van de aanvraag

- Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de verzoeker een medisch attest heeft voorgelegd dat toont aan dat hij van 7 tot 14 september 2009 een behandeling kreeg in het ziekenhuis nadat hij een hersenschudding en een hematoom had opgelopen.

De ernstige schade die de verzoeker heeft ondergegaan "als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn ». (artikel 57/7bis)

Alleen zou een verheven motivering die veronderstelling kunnen verwerpen. De Commissaris- generaal schuift er geen naar voor.

De bestreden beslissing is dus strijdig met artikel 57/7bis. Er is tenminste een gebrek aan motivering omdat de redenen voor de niet toepassing van deze artikelen niet passend zijn.

- De beslissing stelt dat het asielaanvraag niet aannemelijk, noch geloofwaardig is, omwille van sommige elementen die als volgt kunnen samengevat worden:

De asielaanvraag werd laat ingediend;

De verklaringen over de beschermingsmogelijkheden en over de pogingen om bescherming te zoeken zijn niet geloofwaardig;

De verzoeker is niet beter op het hoogte van het vermeende ontslag van K. (...).

De asielaanvraag werd laat ingediend;

De verzoekers kwamen in België aan op 18 februari 2010 met een regelmatig visa dat verviel op 1 maart 2010. Zij hebben hun asielaanvraag op 3 september 2010 ingediend en zijn dus ongeveer zes maanden illegaal verbleven.

- Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat volgens UNHCR (Commentaires annotés du HCR sur la directive 2004/83/CE, p. 17 : Commentaire du HCR relatif à l'article 4 § 5 d)) « le dépôt tardif d'une demande ne doit pas alourdir la charge de la preuve pour le demandeur d'asile. »

De Commissaris-generaal kijkt de redenen daarvan na.

- De eerste reden is dat de verzoekers niet op het hoogte waren van het bestaan van internationale beschermingstatussen. Daarom waren ze niet van plan asiel aan te vragen bij hun aankomst in België. Zij wisten niet dat zij recht hadden op bescherming in België op basis van hun ervaringen in hun land van herkomst.

Dat heeft ook te maken met het karakter van de verzoekers. Zij zijn zelfstandige mensen die niet gewoon zijn aan van iemand of een langdurige procedure afhankelijk te zijn. Bovendien, wat administratieve procedures betreft, zijn ze wantrouwend omdat in hun land van herkomst, Oekraïne, corruptie grotendeels de werking van de administratieve procedures ondermijnt, (zie stuk 3,p.5):

«(...) overall level of corruption remains extremely high in Ukraine, (...) in 2011 a total of 60. 1% of respondents said they were involved in corrupt transactions with government officials over the past 12 months as compared to 62.5% in 2009 and 67% in 2007. »

Corruptie in Oekraïne werd onlangs weer in de pers met de zaak Timochenko (zie stuk 5, artikel van "Courtier International" van mei 2012; en L'Humanité, stuk 6).

Volgens UNHCR moet dat in rekening worden gehouden. (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, punt 198 : Une personne qui, par expérience, a appris à craindre les autorités de son propre pays peut continuer à éprouver de la défiance à l'égard de toute autre autorité. Elle peut

donc craindre de parler librement et d'exposer pleinement et complètement tous les éléments de sa situation.)

De Commissaris generaal gewoon stelt dat "deze vaststellingen vallen niet te verzoenen met een gegronde vrees voor het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Immers, van een persoon die werkelijk een dergelijke vrees heeft, mag verwacht worden dat hij deze zo snel mogelijk kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten van het land waarin hij zich bevindt ten einde internationale bescherming te bekomen".

In de motivering wordt het niet uitgelegd waarom dat valt "niet te verzoenen noch waarom "er mag verwacht worden dat hij deze zo snel mogelijk kenbaar maakt. Bovendien wordt er geen rekening gehouden met de welbekende wantrouw, veroorzaakt door corruptie, ten aanzien van de overheden.

Verder in de beslissing wordt beweert dat "bovendien verbleef u lange tijd illegaal in België, wat het risico inhield dat u zou worden uitgewezen naar uw land van herkomst. Opgemerkt moet worden dat dat risico om uitgewezen te worden redelijk klein was: ten eerste omwille van het non-refoulement beginsel, de verzoeker kon altijd de bescherming aanvragen, en ten tweede moet toch toegegeven worden dat dit risico niet zo groot is. Dat is tevens bewezen door het feit dat beide verzoekers zijn in België 6 maanden illegaal verbleven.

Voor deze redenen, deze motivering is ontzettend onpassend.

- De tweede reden heeft te maken met het feit dat de verzoekers alleen tijdelijk in België wilden blijven. De bedoeling was vanuit België te slagen om het werkcontract van de verzoeker te verlengen en daarna naar ergens anders voor een missie gestuurd worden door de SZRU. De verzoeker had reeds vroeger aan missies in het buitenland deelgenomen: o.a. in Pakistan, Arabische Emiraten, China,... (zie p. 7 van gehoorverslag)

Dat heeft tijd genomen onder anderen omwille van de veranderingen die te wijten zijn aan de verkiezingen van 2010.

Het is dus pas wanneer de verzoeker vernam dat er geen enkel kans meer was dat zijn contract verlengd zou worden, op 2 september 2010, dat hij uiteindelijk besliste om de bescherming van België aan te vragen.

De Commissaris generaal stelt dat die redenen niet aanvaardbaar zijn, omdat op 9 oktober 2009 al op het hoogste werd gebracht dat zijn contract niet verlengd zou worden. Dat werd hem door K. (...) gezegd. Toch dient er opgemerkt te worden dat dit werd gezegd in het middel van een zeer korte gesprek, tussen andere dingen, (zie gehoorverslag p. 18) Bovendien, de verzoeker beweert dat wat K. (...) zegde is dat hij veronderstelde dat zijn contract niet verlengd zou worden. Het verschil met wat geschreven werd gedurende het gehoor kan te wijten zijn aan een vertalingfout. Dat is redelijk subtiel maar maakt wel een groot verschil in het relaas van de verzoeker.

Daarenboven, de verzoeker werd niet geconfronteerd met dit veronderstelde tegenstrijdigheid.

Aangezien het belang dat de Commissaris daaraan heeft toegekend, worden beide het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de motivering verplichtingen geschonden.

De verklaringen over de beschermingsmogelijkheden en over de pogingen om bescherming te zoeken zijn niet geloofwaardig;

Ter staving van die bewering stelt de Commissaris generaal de volgende elementen:

de verzoeker is nooit naar de politie geweest nadat hij aangevallen werd in juni 2009, en

de verzoeker kon op de bescherming van de SZRU rekenen na de feiten van oktober 2009, omdat hij onder een werkcontract stond.

Die beweringen houden duidelijk geen rekening met de context.

Ten aanzien van de eerste bewering, dient er opgemerkt te worden dat de verzoeker werkte voor de federale buitenlandse inlichtingendienst werkte en kon dus op de bescherming van die dienst rekenen. Tenminste tot op het moment dat hij vernam dat er informatie uitgelekt werden door iemand van de hoge autoriteiten van de dienst. Bovendien, de persoon die de dood van de verzoeker wilt is een procureur. Hij kan dus de politie niet vertrouwen.

Wat de tweede bewering betreft, dient er opgemerkt te worden dat de Commissaris generaal zich op zeer formele elementen baseert. Volgens hem zou de verzoeker van de bescherming van de SZRU genieten omdat de contract werd nog net officieel beëindigd. De verzoeker wist op dat moment dat er een lek was bij de hoge autoriteiten van de dienst en dat er mensen in de dienst waren die wilden dat de ontdekkingen van de verzoeker niet bekendgemaakt zou worden. Hij wist ook van K. (...) dat hij op de bescherming van de dienst niet meer kon rekenen.

De verzoeker wist dat het geen zin had om aan de dienst bescherming te vragen en daarom heeft hij het niet gedaan.

De Commissaris generaal is te formeel en houdt geen rekening met de context en de verklaringen van de verzoeker en schendt daardoor het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding

van bestuurshandelingen en de motivering verplichtingen.

De verzoeker is niet beter op het hoogte van het vermeende ontslag van K. (...).

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat K. (...) eind januari 2010 nog steeds aan het hoofd stond van het departement ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad van de SZRU.

Er is geen verwijzing naar een bepaalde document van het administratief dossier. Daardoor worden de motivering verplichtingen geschonden.

In het administratief dossier, is er een krantenartikel over de operatie SMERP, waarover K. (...) de supervisie had. Dat artikel is niet gedateerd en stelt "Currently heads the Department of combating terrorism and organised crime Foreign Intelligence Service of Ukraine. " Het is tevens onmogelijk te weten op basis van dat document, wanneer dat operatie plaatsvond.

Er kan dus alleen besloten worden dat K. (...) inderdaad aan het hoofd van dat departement is geweest, en dat ondersteunt de beweringen van de verzoeker.

Maar de verzoeker wilt toevoegen dat K. (...) werd niet ontslagen. Hij was downgraded van de positie van "head of department" naar "caretaker head of department". Deze verandering heeft gevolgen gehad op zijn bevoegdheden en zijn macht binnen de SZRU. Dat vernam de verzoeker op 9 oktober 2009 van zijn overste. Dat verschilt met wat werd geschreven in het gehoorverslag, en is waarschijnlijk te wijten aan een vertalingfout.

Er kan dus besloten worden:

Overwegende dat de Commissaris generaal geen rekening heeft gehouden van de ernstige schade die de verzoeker heeft ondergegaan, namelijk de aanvallen, bedreigingen en het feit dat hij moest onderduiken ;

Dat hierdoor de beslissing strijdig is met artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Commissaris generaal veel belang toekent aan kleine verschillen die duidelijk te wijten zijn aan vertalingfouten ;

Dat daardoor de beslissing strijdig is met het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Overwegende dat de Commissaris generaal zich op betwistbare informatie baseert, namelijk een krantenartikel die niet gedateerd noch duidelijk is, en dat er geen verwijzing naar die bronnen is zodat de motivering niet kan worden nagekeken;

Dat de beslissing in het algemeen een gebrek aan passende motivering aantoonst;

Dat daardoor de beslissing strijdig is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Overwegende dat de Commissaris generaal zich op zeer formele elementen baseert en geen rekening houdt met de context en de situatie in dewelke de verzoeker zich bevond.

Dat daardoor de beslissing strijdig is met de motivering verplichtingen.

Daarvoor moet de beslissing tenminste nietig verklaard worden.

2. Tweede onderdeel : appreciatiefout : de verzoeker is haar land gevlucht uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, en kan de bescherming van dat land niet inroepen

De Commissaris-generaal stelt dat « er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk (...) De door u ingeroepen problemen vloeien immers voort uit uw deelname aan een speciale operatie tegen mensenhandel en prostitutie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. » De Commissaris-generaal schat de situatie slecht in en daardoor heeft hij de artikelen 48/3 en 48/5 geschonden.

- Vervolgingen

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de verzoeker een medisch attest heeft voorgelegd dat toont aan dat hij van 7 tot 14 september 2009 een behandeling kreeg in het ziekenhuis nadat hij een hersenschudding en een hematoom had opgelopen.

Volgens artikel 57/7bis zijn die feiten een "duidelijke aanwijzing3 dat de vrees voor vervolging gegrond is.

Y. S. (...), de overste van de verzoeker aan wie hij de cassette had gegeven, werd ook aangevallen en stierf in het ziekenhuis.

Als getuige van de illegale handel, en ook omdat hij degene is die de af luisteringen deed heeft hij een gegronde vrees om vermoord te worden.

Er bestaat dus een duidelijke aanwijzing dat de verzoeker een gegronde vrees heeft aan vervolgingen.

- Wegens zijn politieke overtuiging of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep

De verzoeker wordt vervolgd omwille van zijn overtuiging dat mensenhandel en gedwongen prostitutie onaanvaardbaar is. Dat is tegenstrijdig met de belangen van sommige invloedrijke personen, waaronder politici.

Daarom moet men beschouwen dat de verzoeker in zijn land van herkomst, vervolgd wordt wegens politieke overtuigingen.

Hij wordt ook vervolgd als ex-agent van de SZRU die deelnam aan een operatie die bedoeld was om een mensenhandelnetwork te ontmantelen. Daardoor heeft hij informatie onthuld die de belangen van invloedrijke mensen bedreigen.

Daarom moet men beschouwen dat de verzoeker de verzoeker in zijn land van herkomst, vervolgd wordt wegens zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk de mensen die zich verzetten tegen mensenhandel en corruptie.

Opgemerkt dient te worden dat de Commissaris-generaal niet alleen de situatie slecht inschat, maar ook dat hij geen passende motivering stelt. En dit, ondanks het feit dat het welbekend is dat in Oekraïne corruptie en mensenhandel zeer verspreid zijn.

Het verslag van « Agir Ensemble pour les Droits de l'Homme » (stuk 4, p.7) stelt :

« LM corruption des policiers, douaniers ou magistrats facilite bien entendu largement le travail des réseaux. Aux difficultés économiques et à la corruption s'ajoutent les discriminations à l'égard des femmes, les violences conjugales et domestiques qui inâtent nombre de jeunes femmes au départ. Le contexte ukrainien est donc largement propice au développement du trafic des femmes. »

Het verslag « Corruption in Ukraine » van de European Research Association (stuk 3, p. 5):

«(...) overall level of corruption remains extremely high in Ukraine, (...) in 2011 a total of 60.1% of respondents said they were involved in corrupt transactions with government officials over the past 12 months as compared to 62.5% in 2009 and 67% in 2007. »

Corruptie in Oekraïne werd onlangs weer in de pers met de zaak Timochenko (zie stuk 5, artikel van "Courrier International" van mei 2012; en L'Humanité, stuk 6):

"En matière de respect des droits de l'homme, l'Ukraine est mauvaise élève. En décembre 2010, les Etats-Unis avaient dénoncé les «persécutions sélectives d'adversaires politiques » conduites dans le pays où plusieurs anciens ministres « orangistes», dont Timochenko, sont poursuivis dans le cadre d'une campagne de lutte «contre la corruption ». »

Gebrek aan bescherming

Omwille van de corruptie kan de verzoeker de bescherming van zijn land niet inroepen.

Bovendien, de persoon die de dood van de verzoeker wilt is een procureur. Hij kan dus de politie niet vertrouwen.

Het feit dat de ex-premier zelf geen fatsoenlijk en rechtvaardig proces toont aan dat niets kan worden gedaan om zich te beschermen tegen de wil van invloedrijke personen in Oekraïne, (stukken 5 en 6).

Daarvoor heeft de Commissaris-generaal een appreciatiefout gedaan en de artikelen 48/3 en 48/5 geschonden.

3. Derde onderdeel : appreciatiefout: er bestaan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer de verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade

Zou het verband tussen de vervolgingen en de politieke overtuigingen of het behoren tot een bepaalde sociale groep niet weerhouden worden en bijgevolg de verzoeker niet erkend worden als vluchteling, dan moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden toegekend.

Vooraleerst wordt het herhaald dat de verzoeker van artikel 57/7bis moet genieten.

De ontwikkelingen die hierboven werden gedaan tonen aan dat de verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade.

Daarvoor heeft de Commissaris-generaal een appreciatiefout gedaan en de artikelen 48/4 en 48/5 geschonden.

Daarvoor, zou de verzoeker niet erkend worden als vluchteling, dan moet de subsidiaire beschermingsstatus aan hem worden toegekend."

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Voornoemd artikel verplicht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr.

110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De kern van verzoekers asielrelaas, waarbij verzoekster zich heeft aangesloten, is dat hij in Oekraïne als operatief medewerker aan de slag was bij de veiligheidsdienst SZRU, de buitenlandse inlichtingendienst en dat hij in het kader van zijn deelname aan een internationale operatie ter bestrijding van mensenhandel en prostitutie, waarbij een directeur van een modellenbureau en een eigenaar van enkele sauna's in Oekraïne in het vizier kwamen, in juni en september 2009 door onbekende belagers werd aangevallen. Nadat zijn overste, Y.S., in oktober 2009 werd aangevallen en het hoofd van het departement ter bestrijding van terrorisme en georganiseerde misdaad, luitenant-generaal O.K. ontslagen werd en deze hem meedeelde dat hij niet langer op de bescherming van de SZRU kon rekenen omdat zijn contract niet verlengd werd, dook verzoeker onder om uiteindelijk op 14 februari 2010 Oekraïne te verlaten en op 3 september 2010 een asielaanvraag in te dienen in België.

3.5. Verwerende partij maakt in de eerste bestreden beslissing vooreerst drie vaststellingen. Ten eerste maakt zij de vaststelling dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie omdat de ingeroepen problemen voortvloeien uit zijn deelname aan een speciale operatie tegen mensenhandel en prostitutie. Vervolgens stelt de verwerende partij vast dat er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoeker omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Ten derde stelt de verwerende partij vast dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens gaat verwerende partij in op het feit dat verzoeker na aankomst in België zeven maanden wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen, komt zij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers verklaringen over beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst, alsook zijn pogingen om bescherming te zoeken, niet geloofwaardig zijn waardoor afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen inzake het ontslag van O.K. niet te rijmen zijn met informatie dienaangaande die in het administratief dossier zit. Vervolgens worden de door verzoeker neergelegde documenten beoordeeld en wordt geoordeeld dat die niet zijn werk voor de SZRU aantonen noch de problemen die hij zou gekend hebben.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag integraal baseerde op de asielaanvraag van verzoeker, verwees de verwerende partij in de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster, integraal naar de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeker.

3.6 Verzoekers verwijzen in het eerste onderdeel van hun enig middel naar de schending van de motiveringplicht en zorgvuldigheidsplicht en gaan daarbij in op het medische attest dat zij hebben neergelegd in hoofde van verzoeker, gaan in op het element van hun laattijdige asielaanvraag, gaan in op de beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst en ten slotte weiden ze uit over het ontslag van verzoekers onmiddellijke overste O.K.

3.7. Met betrekking tot het neergelegde medisch attest verwijzen verzoekers naar de toepassing van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet en betogen zij dat de commissaris-generaal geen “*verheven motivering*” naar voren brengt, teneinde de toepassing van desbetreffend artikel te verwerpen.

Verzoekers gaan er evenwel aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen met betrekking tot het neergelegd medisch attest stelt dat de precieze omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen opliep niet in het attest worden vermeld waardoor het de door verzoeker verklaarde problemen niet objectief kan staven. De Raad acht deze motivering deugdelijk en pertinent en zij wordt door verzoekers ook niet tegengesproken. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in een oorzakelijk verband te leggen tussen de beleefde gebeurtenissen enerzijds en het medisch attest dat getuigt van een behandeling voor een hersenschudding en een hematoom van verzoeker anderzijds. Aangezien niet aangetoond werd dat reeds vervolging of ernstige schade werd ondergaan in de zin van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, is de toepassing van dit artikel niet in het geding. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers’ verwachting gestoeld is om omtrent de voormelde wetsbepaling nog meer overwegingen te vinden in de bestreden beslissingen.

3.8. Met betrekking tot het laattijdig indienen van hun asielaanvraag verwijzen verzoekers vooreerst naar een opmerking van het UNHCR waarbij het volgende geciteerd wordt: “*le dépôt tardif d'une demande ne doit pas alourdir la charge de la preuve pour le demandeur d'asile.*” De Raad merkt evenwel op dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de verwerende partij aan de vaststelling dat verzoekers tot zeven maanden na hun aankomst in België wachten om een asielaanvraag in te dienen, een verzwaring van de bewijslast in hunnen hoofde heeft gekoppeld. Verzoekers tonen dit evenmin aan. Derhalve kan dit argument niet worden aangenomen.

3.9. Verder dient de Raad op te merken dat de overwegingen van de verwerende partij inzake het grote tijdsverloop tussen de aankomst in België en het indienen van een asielaanvraag in België een overtollig motief betreffen derwijze dat verzoekers’ kritiek hierop, die in se bestaat in het verstrekken van aposteriori-uitleg voor hun gedrag, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve gaat de Raad niet verder in op de betrokken kritiek.

3.10. Wat de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus voldoende kan schragen is:

- a) de vaststelling dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie omdat de ingeroepen problemen voortvloeien uit zijn deelname aan een speciale operatie tegen mensenhandel en prostitutie;
- b) de hieruit voortvloeiende vaststelling dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen;
- c) de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst alsook zijn pogingen om bescherming te zoeken alleszins niet geloofwaardig zijn.

3.11. Waar verzoekers met betrekking tot de vaststelling bedoeld in punt 3.10.c) in het eerste onderdeel van het middel opmerkingen maken aangaande de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker niet naar de politie is gegaan nadat hij werd aangevallen in juni 2009, dient de Raad op te merken dat daargelaten de vraag of verzoeker nu al dan niet om gegronde redenen niet naar de politie is gegaan om melding te maken van de slagen en verwondingen opgelopen tijdens een aanval in juni 2009, de kern van verzoekers asielrelaas betrekking heeft op het feit “*de echte hulp moest ik v mijn oversten krijgen*” (GV, p.16), en dat zijn contract bij de SZRU niet meer verlengd zou worden waardoor hij niet

meer op de bescherming van zijn dienst kon rekenen. Derhalve dienen de overwegingen van de verwerende partij dienaangaande en de kritiek van verzoekers hierop betrokken te worden.

3.12. De uitgebreide overwegingen van de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming van de SZRU kon rekenen, zijn deugdelijk en pertinent en vinden steun in verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal op 20 december 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier.

3.13. Verzoekers houden voor dat de verwerende partij geen rekening houdt met de context en zich op zeer formele elementen baseert, met name het feit dat verzoekers contract niet officieel beëindigd was op het moment dat hij onderdook waardoor hij nog wel van de bescherming van de SZRU had kunnen genieten. Volgens verzoekers had het evenwel geen zin dat verzoeker nog om bescherming vroeg van de SZRU omdat hij wist dat er een lek was binnen de dienst en omdat hij van O.K. wist dat hij niet meer op de bescherming van de dienst kon rekenen. Deze uitleg kan echter niet ongedaan maken dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal geen duidelijk antwoord kon verstrekken op de vraag waarom zijn dienst hem aan zijn lot zou overlaten terwijl hij nog onder contract stond en daaromtrent slechts uiteenlopende gissingen maakte (GV, p.19) en het biedt geen uitleg voor de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker tijdens zijn gesprek met O. K. op 9 oktober 2009 niet gevraagd had naar de reden waarom hij geen bescherming meer zou kunnen bieden. Evenmin biedt het een uitleg voor de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker onbegrijpelijkwijze nagelaten heeft om aan O. K. een nieuwe identiteit te vragen. Zo had verzoeker op de vraag of het gebruiken van zijn echte naam tijdens zijn activiteiten als medewerker van de SZRU niet gevaarlijk was, geantwoord, *"Het was gevaarlijk, maar mijn werk is altijd gevaarlijk maar mijn dienst was klaar om achteraf mij docn te geven op een andere naam"* (GV, p.11). Bovendien strookt verzoekers' uitleg niet met de door verzoeker afgelegde verklaring dat hij tijdens zijn verblijf in België tot 2 september 2010, de hoop koesterde om zijn contract bij de SZRU alsnog te verlengen en zo terug onder de bescherming te kunnen vallen van zijn dienst. De Raad ziet niet in waarom, als verzoeker nog onder contract staat bij de SZRU, het *"geen zin"* heeft om aan deze dienst nog bescherming te vragen terwijl hij op het ogenblik dat hij niet meer onder contract staat bij de SZRU, de hoop koestert om zijn contract verlengd te zien teneinde terug onder de bescherming van de dienst te kunnen vallen en pas op het moment dat hij verneemt dat zijn contract bij de SZRU niet verlengd wordt, besluit een asielaanvraag in te dienen.

3.14. Ten slotte maken verzoekers in het eerste onderdeel van het middel nog opmerkingen aangaande de vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissingen, gemaakt in het licht van de vaststelling bedoeld in punt 3.10.c) , dat verzoekers verklaring dat hij op 9 oktober 2009 zou vernomen hebben dat O. K. ontslagen was, niet rijmt met informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat O. K. eind januari 2010 nog steeds aan het hoofd stond van het departement. Waar verzoekers betogen dat er geen verwijzing is naar een bepaald document in het administratief dossier dient de Raad op te merken dat waar verzoekers vervolgens stellen dat er zich in het administratief dossier een krantenartikel bevindt over de operatie SMERP waarover O.K. de supervisie had, verzoekers wel degelijk de bedoelde informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen kennen en hebben teruggevonden. Hun kritiek mist derhalve doel gezien zij de informatie waarop de beslissing van de verwerende partij op dat vlak steunt, hebben kunnen nagaan en zich hierop kunnen verdedigen. Waar verzoekers betogen dat het krantenartikel niet gedateerd is zodat het op basis van dat document onmogelijk is te weten wanneer de operatie SMERP plaatsvond en hieruit aldus niet meer kan besloten worden dan dat O.K. inderdaad aan het hoofd van dat departement heeft gestaan, wat verzoeker altijd heeft verklaard, wijst de Raad erop dat verzoekers daarvoor steunen op een vertaling van het betrokken krantenartikel maar dat het origineel krantenartikel in zijn oorspronkelijke taal eveneens door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (cf. Administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, subdocument 5) en hierop bevindt zich de datum waarop het artikel gepubliceerd werd, met name 29 januari 2010. Hierin kan gelezen worden dat O. K. wordt omschreven als *"currently heads the departement of combating terrorism and organized crime"*, Derhalve kan er terecht geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat ook zijn onmiddellijke overste O. K. ontslagen werd in de periode oktober 2009 zoals verzoeker voorhiel tijdens zijn gehoor. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan verzoekers' verklaringen dat verzoeker geen bescherming kon vinden bij de SZRU. Waar verzoeker nog tracht recht te zetten dat O. K. niet ontslagen werd maar *"downgraded"* werd van *"head of departement"* naar *"caretaker head of departement"*, en dat als de verwerende partij meent dat verzoeker gewag gemaakt heeft van *"ontslag"* dit *"waarschijnlijk te wijten (is) aan een vertaalfout"*, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn gehoor meermaals uitdrukkelijk gewag maakte van het ontslag van O. K. (GV, p.18, 19). Tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal, dat plaatsgegrepen heeft op 20 december 2011 met de bijstand van een Russische tolk, heeft verzoeker geen tolkproblemen kenbaar

gemaakt, hoewel bij de aanvang van het gehoor genoteerd werd *“De vraag aan betrokkene of hij/zij de tolk begrijpt werd gesteld en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden”* (administratief dossier, stuk6 a).

Dienvolgens is het eerste onderdeel van het middel ongegrond.

3.15. In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers dat de verwerende partij met de in punt 3.10.a) gedane vaststelling een appreciatiefout begaat en poneren ze dat zij wel degelijk uit hun land zijn gevlucht uit gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker wegens zijn politieke overtuiging of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep en dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen.

3.16. Met betrekking tot het element ‘vervolging’ verwijzen verzoekers opnieuw naar het medisch attest dat door verzoeker werd bijgebracht ter ondersteuning van zijn asielrelaas en menen zij dat dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is, waarbij ze opnieuw verwijzen naar de toepassing van artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande kan de Raad volstaan met een verwijzing naar het gestelde in punt 3.7. Verder levert verzoeker geen begin van bewijs aangaande zijn problemen wegens *“getuige van illegale handel”*. Alleszins moet er conform artikel 48/3, §3, van de Vreemdelingenwet een verband zijn tussen daden van vervolging en gronden van vervolging, quod non in casu.

3.17. Met betrekking tot de gronden van vervolging, namelijk de ‘politieke overtuiging’ en het ‘behoren tot een bepaalde sociale groep’ betogen verzoekers dat verzoeker vervolgd wordt omwille van zijn overtuiging dat mensenhandel en gedwongen prostitutie onaanvaardbaar zijn, dat dit tegenstrijdig is met de belangen van sommige invloedrijke personen, waaronder politici en dat hij derhalve vervolgd wordt wegens politieke overtuigingen. Tevens menen verzoekers dat verzoeker behoort tot de sociale groep van de mensen die zich verzetten tegen mensenhandel en corruptie.

3.18. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun gedachtegang dat verzoeker zou worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging. Het volstaat in dit verband te verwijzen naar artikel 48/3, §4, e) dat stelt: *“het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden”*. Het is niet omdat verzoeker tegen de kar rijdt van politici die mensenhandel en gedwongen prostitutie willen laten gedijen dat hij wordt vervolgd wegens een politieke overtuiging. Verder gaat verzoekers voorgehouden vrees louter uit van een functie die hij uitoefende bij de *“dienst van de geheime onderzoekszaken van Binnenlandse Zaken van Oekraïne”* en bestaat er aldus geen verband met enige politieke overtuiging.

3.19 Verder is het zo dat het louter behoren tot een groep, met name de *“dienst van de geheime onderzoekszaken van Binnenlandse Zaken van Oekraïne”* geenszins afdoende is om te worden beschouwd als sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep volgens voormeld wetsartikel geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer (i) leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en (ii) de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De *“dienst van de geheime onderzoekszaken van Binnenlandse Zaken van Oekraïne”* beantwoordt niet aan deze definitie. De door verzoekers bij het verzoekschrift bijgebrachte informatie om aan te tonen dat corruptie en mensenhandel zeer wijd verspreid zijn in Oekraïne maakt niet dat mensen die zich daartegen verzetten behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve vertonen de door verzoekers aangehaalde feiten geen nexus met één van de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kan niet worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.20. Aangezien er geen nexus is met één van de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, stelt zich evenmin de vraag naar bescherming bij de autoriteiten tegen vervolging omwille van één van voormelde criteria. Alleszins kan te dezen ook nog verwezen

worden naar het gestelde in de punt 3.11 e.v. Het gegeven dat ex-premier Timochenko zich mogelijkerwijs niet kan beschermen tegen invloedrijke personen in Oekraïne maakt niet dat verzoeker daarmee aannemelijk maakt dat hij als operatief medewerker van de SZRU niet op de bescherming kon rekenen van die dienst, terwijl hij nog onder contract stond van deze dienst.

Een appreciatiefout van de verwerende partij in het licht van het vraagstuk van “gebrek aan bescherming” wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.21. In hun derde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat wanneer het verband tussen de vervolgingen en de politieke overtuigingen of het behoren tot een bepaalde sociale groep niet weerhouden wordt en zij niet erkend worden als vluchteling, hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Zij verwijzen opnieuw naar de toepassing van artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet en poneren dat *“De ontwikkelingen die hierboven werden gedaan [aan]tonen [...] dat de verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade. Daarvoor heeft de Commissaris-generaal een appreciatiefout gedaan en de artikelen 48/4 en 48/5 geschonden.”*

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij zouden dienen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft hun betoog inzake de toepassing van artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.7. De Raad ontwaart na kennisneming van het administratief dossier, de niet geloofwaardige verklaringen van verzoeker over de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst en over zijn pogingen om bescherming te zoeken mede in acht genomen, geen elementen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

3.22. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift stukken betreffende de corruptie in Oekraïne, mensenhandel en de lotgevallen van de gevallen premier Timochenko. Hieruit blijkt niet dat er in Oekraïne sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel is ongegrond.

3.23. Dienvolgens kan het enig middel niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de motieven die de bestreden beslissingen kunnen schragen. Deze zijn gesteund op pertinente overwegingen die steun vinden in het administratief dossier. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA